

μωμένη ναρκωτικὸν ὕπνον· ἀλλ' ἡ φαντασία παρίστην αὐτῇ παραδόξους εἰκόνας.

Ταχεῖα σημαίνει ἡ δωδεκάτη μακρόθεν ἀρχίζουσι νὰ ἀκούωνται γλυκεῖαι ἀρμονίαι, καὶ ὥχρὸν φῶς διαλύει τὴν πυκνὴν ομίχλην. Μετὰ ταῦτα ἡ ομίχλη εξαφανίζεται ἐντελῶς· τὸ φῶς αὐξάνει, διαχέεται πανταχοῦ, καὶ φωτίζει οὐρανὸν καὶ γῆν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ τούτου τῆς λάμψεως, πετώσι χιλιάδες χιλιάδων θεῖαι μορφαί, μακάριαι ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρων φιλημάτων καὶ παραδείσιος αὔρα φέρει μέχρι τῶν ὧτων αὐτῆς τὰ θεῖα αὐτῶν ἄσματα, τὰ ὁποῖα ἀνθρωπίνη γλῶσσα ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ.

... Εἶτα ὡς μαγικὴ ὄπτασις τὰ πάντα διασκεδάζονται, καὶ χάνονται ἐν τῷ ἀπείρῳ τοῦ στερεώματος. . . . Τὰ σκότη κατακαλύπτουσιν ἐκ νέου τὴν γῆν, ἡ βροχὴ βραγδαίως πίπτει, . . . καὶ ἡ κόρη προσμένει. . . .

Ε'.

Ὡς ἀντανάκλασις πυρκαϊᾶς ἀλλαχόθεν φαίνεται μετὰ τοῦτο ἐρχόμενον ἐρυθρόχρουν φῶς, ὅπερ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαπλούμενον, λαμβάνει σχῆμα φλογῶν, αἵτινες φοβεραὶ καὶ καταστρεπτικαὶ ἀνυψοῦνται. Ὁ ἀήρ λαμβάνει τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας, καὶ αἱ πίπτουσαι σταγόνες τῆς βροχῆς φαίνονται ὡς σταγόνες αἵματος. Καὶ ἐκ τῶν φλογῶν ἐκείνων ἐξέρχεται παράπονον ἀσθενὲς κατ' ἀρχάς, τὸ ὁποῖον αὐξάνει ἐν ὄσῳ αἱ φλόγες πλησιάζουσιν παράπονον λυπηρὸν καὶ σπαρακτικόν, ὡς τὸ τοῦ ἐλπίζοντος, καὶ τοῦ κλαίοντος ἐν μετανοίᾳ, παράπονον ὅπερ σοὶ σπαράσσει πικρῶς τὴν καρδίαν. Καὶ ἰδοὺ ἐν βριτῇ ὀφθαλμοῦ αἱ φλόγες ἐκεῖναι πληροῦνται ἀπειραριθμῶν φασμάτων, ἅτινα ὑψοῦσιν ἠνωμένας τὰς παλάμας εἰς προσευχὴν, καὶ ἅτινα χύνουσι θερμὰ δάκρυα, ζητοῦντα παρὰ τῶν ζώντων τὴν παρηγορίαν μιᾶς ἀναμνήσεως καὶ μιᾶς προσευχῆς.

Καὶ ἡ κόρη παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τὰ φάσματα ἐκεῖνα. Διὰ βλέμματος προσεκτικοῦ καὶ διαλάμποντος, ζητεῖ νὰ διακρίνῃ τι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους. ἡ καρδία αὐτῆς πάλλει ζωηρῶς· βλέπει δύο σκιάς, αἵτινες ἐναγκαλίζονται μετ' ἀπελπισίας. αἵτινες πλησιάζουσιν αὐτήν. . . . Τὰς ἀναγνωρίζει. — Εἶναι οἱ γονεῖς της. — Ἐκφέρει κραυγὴν τρόμου, καὶ ἀκούει ἠχούσας εἰς τὸ οὖς αὐτῆς τὰς λέξεις — Δυστυχῆς θύγατερ! αὔριον ἀνοίγεται ὁ τάφος σου! Τὸ πᾶν διαλύεται. Ἡ ομίχλη πυκνὴ καὶ πνιγνὴ κατακαλύπτει τὴν γῆν. ἡ βροχὴ βραγδαίως πίπτει.

... καὶ ἡ κόρη προσμένει.

ΣΤ'.

Ἡ ἀτμόσφαιρα καθίσταται σκοτεινότερα, τὰ νέφη συγκρούμενα παράγουσιν ἀστραπὰς καὶ βροντάς· τρέμουσιν ὡς δι' ὑπογείου δυνάμεως διασειόμεναι οἰκίαι καὶ μέγαρα καὶ

μακρόθεν ἀκούονται φωναὶ καὶ ἄγριοι καὶ ἀπαίσιοι ὀλολυγμοί. Μετ' ὀλίγον δὲ ὡς καὶ πρότερον πανταχόθεν φάσματα φρικώδη ἀναφαίνονται, ἅτινα δάκνουσι τὰς χεῖρας, βλασφημοῦσι κατὰ τοῦ Θεοῦ, συσπῶσι τὰς ἀνωμάλους καὶ σκληρὰς τρίχας, καὶ καταρώμενα τὸ ἀνθρώπινον γένος, περιστρέφονται τρέμοντα ἐν τῇ σκοτεινῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Καὶ τρέχουσι, τρέχουσιν ὀλολίζοντα, καὶ ἀμοιβαίως κατακερματιζόμενα. Εἰς τῶν δυστυχῶν τούτων πλησιάζει πρὸς τὸ θυρίδιον ἐνθα αὕτη ἵσταται προσεκτικῶς θεωροῦσα, καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς μακρᾶς κόμης. — Βραγῆς!! Ἐλθε μετ' ἐμοῦ, τῇ εἶπεν. — Ἐνεκα σοῦ μόνου δὲν εὐρίσκω ἡσυχίαν αἰωνίως! Ἐλθε! σὲ προσμένω. Καὶ ἀνελήθη Σατανικῶς καγχαζών.

Τὸ πᾶν ἐκ νέου ἐχάθη!

Ὁμίχλη, ἀστραπαί, βραγδαία βροχὴ!!

Μελαγχολικὴ διέτρεχεν ἡ σελήνη τὰς ἐκτάσεις τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, καὶ μία ἀκτίς αὐτῆς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ θυριδίου τῆς δυστυχῆς ὥραιας. Ψυχρὰ καὶ ἀκίνητος ἡ πτωχὴ κόρη ἔκειτο ὑπτίως ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἡ νυκτερινὴ αὔρα ἐπαίξε μετὰ τῶν βοστρύχων τῆς ξανθῆς κόμης, καὶ τὸ ὥχρὸν φῶς καθίστα αὐτὴν προσφιλεστέραν.

Ζ'.

Τὴν ἐπομένην εὐρον αὐτὴν νεκρὰν μὲ τὴν κόμην λελυμένην καὶ ἀνώμαλον. Οὐδεὶς ἔκλαυσεν αὐτήν! Οὐδεὶς ἔθεσεν ἐν ἄνθος ἐπὶ τοῦ τάφου ἐν ᾧ κεῖται. Δυστυχῆς κόρη! Πάντες τὴν ἐλησμόνησαν ἢ, ἐὰν ἐνθυμῶνται ἐνίοτε αὐτήν, τὴν ἐνθυμοῦνται, ἵνα διηγηθῶσι τὴν λυπηρὰν αὐτῆς ἱστορίαν, καὶ εἴπωσιν εἰς τὰς ἀθῶας νεάνιδας.

— Τὸ ἀμάρτημα ἐπροξένησεν αὐτῇ τὴν τύχην τοῦ συνειδότος, καὶ αὕτη μόνον ἐφόρνευσεν αὐτήν· οὐχὶ αἱ σκιαί.—

(DOMENICO CIAMPOLI). ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ Αὐγουστος ἔχων ποτὲ παρακαθημένους, τὸν Βιργίλιον πάσχοντα ἐξ ἁσθηματος, καὶ τὸν Ὁράτιον πάσχοντα ἐκ δακρυώδους παθήσεως, εἶπεν ἀστεϊζόμενος, «Ἰδοὺ λοιπὸν πάθημα μεταξὺ στεναγμῶν καὶ δακρύων».

Μεταξὺ τῶν σοβαρῶν βιβλίων, εἰς ᾧ ἡσχολεῖτο ὁ Πακίνας κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐν Port-Royales-Champs, περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὸ ἐλληνικὸν μυθιστόρημα οἱ ἔρωτες τοῦ Θεαγένους καὶ τῆς Χαρικλείας. Ὁ σκευοφύλαξ Κλαύδιος Λανσελὸτ συλλαβὼν αὐτὸν ἐπ' αὐτοφῶρ ἀναγινώσκοντα τὸ σκανδαλώδες τοῦτο βιβλίον, τὸ ἤρπασεν

ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τὸ πῦρ. Ὁ νεαρὸς Ρακίνας κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃ νέον ἀντίτυπον, ὅπερ ἔλαβε τὴν ἰδίαν τύχην. Ἐπὶ τέλους προμηθευθεὶς τρίτον ἀντίτυπον, καὶ φοβούμενος τούτου τὴν στέρησιν, κατώρθωσε νὰ τὸ ἀπομνημονεύσῃ ὁλόκληρον. Εἴτα παρουσιάσθεις μετὰ τοῦ βιβλίου εἰς τὸν σκευοφύλακα, τῷ λέγει: «Δύνασθε νὰ πυρπολήσῃτε καὶ τοῦτο τὸ ἀντίτυπον καὶ τὰ ἄλλα».

Διάσημος ἐρασιτέχνης ἐπικρίνων ποτὲ τὰ ἔργα διακεκριμένου ζωγράφου, καὶ παρατηρῶν τὴν παριστώσαν εἰκόνα τὸν ἐν Κανᾷ τῆς Γαλλικαίας γάμον, εἶπε γελῶν· «ἀλοίμονον! ἔστω καὶ διὰ τῆς ζωγραφικῆς, εἶναι δύσκολον νὰ κάμῃ τις γάμον».

Ἰατρός τις περιπατῶν μετὰ τινος φίλου του, παρετήρησεν αἵφνης ἐνώπιόν του ὠραιότατην γυναῖκα. Ὁ ἱατρός ἔσπευσε πάραυτα νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν ἵνα τὴν ἀποφύγῃ. Ὁ φίλος του, θελήσας νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν: «ἐνοσήλευσα τὸν σύζυγόν της, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός. — Μήπως εἴχατε τὴν ἀτυχίαν νὰ σᾶς ἀποθάνῃ; — «Τοῦναντίον, τὸν ἔσωσα», ἀπήντησεν ὁ ἱατρός.

Ὁ ἰταλὸς ποιητὴς Μεταστάσιος τοσοῦτον ἦτο φίλος τῆς τάξεως, ὥστε συνείθιζε νὰ λέγῃ πάντοτε γελῶν: «Φοβοῦμαι τὸν Ἄδην, ἐπειδὴ εἶναι τόπος ταραχῆς καὶ ἀταξίας».

Ὁ Καρδινάλιος Dubois, προσβληθεὶς ὑπὸ βαρέος νοσήματος ἀπαιτήσαντος τὴν βοήθειαν τῆς χειρουργικῆς, προσεκάλεσε τὸν ἱατρὸν Boudou, χειρουργὸν τοῦ νοσοκομείου Hôtel Dieu. «Ἰατρέ, τῷ λέγει, ἐλπίζω τοῦλάχιστον ὅτι δὲν θὰ μὲ θεραπεύσῃτε ὅπως θεραπεύετε τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς τοῦ νοσοκομείου σας. — «Ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς τοῦ νοσοκομείου εἶναι δι' ἐμὲ πατιερώτατοι, ἀπεκρίθη ὁ περικλεὲς χειρουργός.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΩΝ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ

(A. von WINTERFELD).

ΥΠΟ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Μ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Λέγουσιν, ὅτι ἡ κουφότης διατηρεῖται παρὰ γυναῖξί μέχρι τῆς τελευταίας των πνοῆς. Ἡ δεσποινὶς Δορυβού διετείνετο περὶ ἑαυτῆς τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ τὸ διετείνετο μόνον, ἵσως δὲ καὶ νὰ τὸ ἐπίστευεν· ἀλλ' ἐπλανᾶτο. Ἀφοῦ ἐν τῇ νεότητι της οὐδένα εὔρεν, ὅστις νὰ τῇ ἀρέσκῃ, ἠγόρασεν ἐν ἡλικίᾳ 45 ἐτῶν, ὠραίαν τινὰ ἐξοχικὴν ἑπαυλιν, ὅπου ἤσχολετο περὶ τὴν σύνταξιν τῶν ἀπομνημονευμάτων της. Αὕτῃ, δὲν ἐκάλει τοῦτο κουφότητα, ἀλλῶς ὅμως ἐφρόνει ὁ κόσμος.

Μόνος αὐτῆς σύντροφος ἦτο ὁ συνταξιούχος δικαστὴς Χοῦμπελ, παιδρὸν πεντηκονταπενταετὲς γεροντοπαλλήκαρον, ὅστις μετὰ καιρὸν, τοσοῦτον τὴν ἐνοστιμεύθη ὥστε τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον. Καὶ διατὶ τάχα ὄχι; Ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ ἦτο πάντοτε νοστιμωπάτη, τὴν δὲ νεότητα, ἥτις τῇ ἔλειπεν ἀντικαθίστα διὰ τοῦ πνεύματος καὶ ἀξιαγασίας της. Κατ' ἀρχὰς ἡ κυρία Δορυβούχ ἐγέλασεν ἐπὶ τῇ προτάσει μετὰ ταῦτα ὁμῶς τὴν ἔθηκεν ὑπὸ σκέψιν. Τὰ δύο κτήματά των συνώρευον ὁ δὲ Χοῦμπελ εἶχεν ἀποκτήσει μετ' αὐτῆς μεγάλην οἰκειότητα, ὥστε οὐδόλως παράδοξον ἢ φιλία των νὰ καταλήξῃ εἰς γάμον. Ἀλλ' ὅπως κερδίσῃ χρόνον ἢ παρακληθῇ περισσότερον (τίς δύναται νὰ εἴπῃ ἀκριβῶς ποῖον ἐκ τῶν δύο;) ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ ἔπραττεν ὅπως ἡ Πηνελόπη, ἀνέβαλε τὸ πρᾶγμα, ὅχι ὅμως ἀνυφαίνουσα ὑφασμά τι διὰ νυκτός, ἀλλὰ διὰ τῆς ὑποσχέσεως ὅτι ἤθελε τῷ δώσει τὴν τελευταίαν ἀποκρισὶν της, ὅτε θ' ἀπεπεράτου τὸν δεῦτερον τόμον τῶν ἀπομνημονευμάτων της, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἐσκόπει νὰ δημοσιεύσῃ ἐν ζωῇ, εἰ καὶ ὁ πρῶτος εἶχε κάμει fugare καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν σημασίαν. Ἦτο τοῦτο ἰδιοτροπία ἢ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ἐχθρούς, οὓς τῇ ἐπέσυρεν ἡ ἐκδοσις τοῦ πρώτου τόμου; Τίς εἶδεν; Ὁ ἐκδότης, ὅστις εἶχεν ὠφεληθῇ, ἐγένετο ἐξάλλος ἅμα μαθὼν τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ τὴν ἰκέτευε μέχρις οὗ ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ ἀπέστειλε τὸν φίλον της Χοῦμπελ εἰς Βερολίνον, ὅπως κομίσῃ αὐτῷ τὴν τελευταίαν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν της. Ἀναμένοντες τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εὐρίσκομεν τὴν εὐφυᾶ συγγραφέα ἐν τῷ θελκτικῷ σπουδαστηρίῳ της γράφουσαν, ἐνῷ παρὰ τὸ παράθυρον ἵσταται χαρίεσσα νεᾶνις παρατηροῦσα πρὸς τὸν κῆπον, πλήρης ῥεμβασμοῦ. Ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ εἶχε γνωρίσει τὴν νεάνίδα ταύτην πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐν τινὶ τῶν μακρυνῶν περιπάτων της παρὰ χωρικῇ τινι, παρ' ἣ ὁ ἐπίτροπός της εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ πληρωμῇ τὴν ὀρφανὴν ταύτην πρὸς βελτίωσιν τῆς ἀσθενοῦς ὑγείας της, τοσοῦτον δ' ἤρρεσεν εἰς τὴν γεροντοκόρην ὥστε τῇ ἐπρότεινε νὰ τὴν λάβῃ μεθ' ἑαυτῆς ὡς σύντροφον ἢ κόρην, μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εὐρίσκομεν αὐτὰς ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ οὐδεμία εἶχεν εἰσέτι μετανοήσῃ ἐκ τῆς ἀποφάσεώς της.

— Ἀ! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ, ἐγκαταλείπουσα τὴν γραφίδα, σήμερον δὲν θὰ ἐργασθῶ· σὲ παρακαλῶ, Καικιλία, μοι κάμνεις τὴν χάριν νὰ μοι ἀναγνώσῃς τὸ χειρόγραφον;... οὕτως εὐρίσκω εὐκολώτερον ἂν πρέπει ν' ἀφαιρέσω τι.

Ταῦτα λέγουσα ἐνεχείρισε τῇ νεάνιδι τὸ χειρόγραφον αὐτῇ δ' ἤρξατο.

«Κατὰ τὸ 1839 ὑπῆρχε γράφια τις γελοία, σχεδὸν ὡς ἡ βαρὼν Ῥαϊβνις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπῆλθεν ἡ μωρὰ ἰδέα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι νεανίας τις τὴν εἶχεν ἀγαπήσει περιπαθέστατα...»

Ἡ νεᾶνις διεκόπη εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὑπὸ ἐλαφροῦ γέλωτος. Δόξα τῷ Θεῷ! ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Δορυβούχ, εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν σὲ βλέπω παιδρὰν, ἀφ' οὗτου μένεις πλησίον μου. Ἐξακολούθει πάντοτε ν' ἀποδιώκῃς τὴν ἀθλίαν αὐ-